

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatelky **O. K.**, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2005, č. j. 64 Az 173/2004 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2005, č. j. 64 Az 173/2004 – 31, nebyl stěžovatelce ustanoven zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2005, č. j. 64 Az 173/2004 – 19, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 9. 2004, č. j. OAM-2682/VL-10-11-2004, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatelka byla vyzvána k prokázání svých majetkových a osobních poměrů, přičemž v tomto vyjádření ze dne 27. 7. 2005 uvedla, že nemá žádný příjem a bydlí v L., B. 155. Na výzvu, aby sdělila, kolik platí za toto ubytování, stěžovatelka nereagovala. Proto nebyl stěžovatelce advokát ustanoven.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřila nesouhlas s napadeným usnesením a namítala, že v průběhu azylového řízení se několikrát změnil azylový zákon a kvůli špatné znalosti českého jazyka neměla možnost

prostudovat tyto změny. Dále namítala, že nedostala řádný formulář – vzor 060. Proto se domáhala zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 35 odst. 7 věta první s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Z dikce citovaných ustanovení vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce pouze tehdy, jsou-li splněny dvě podmínky. Jedná se o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a je to třeba k ochraně jeho zájmů. V projednávané věci se krajský soud zabýval splněním první zákonné podmínky, a když shledal, že není splněna, druhou podmínkou se již pro neúčelnost nezabýval.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je povinnost doložit nedostatek prostředků jednoznačně na účastníkovi řízení, aby soud mohl posoudit, jsou-li splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, uveřejněné pod č. 537/2005 Sb. NSS).

Ze soudního spisu vyplývá, že dne 23. 7. 2005 byl stěžovatelce doručen přípis krajského soudu, ve kterém byla vyzvána, aby ve lhůtě 10 dnů zaslala zpět soudu řádně vyplněný, podepsaný a datovaný formulář „Vyjádření o osobních, výdělkových a majetkových poměrech žalobce pro účely posouzení důvodnosti jeho žádosti o ustanovení právního zástupce v řízení o udělení azylu“, jenž byl přílohou tohoto přípisu a současně byla vyzvána ke sdělení, kolik platí měsíčně za ubytování. Na tuto výzvu stěžovatelka reagovala tak, že zaslala zpět soudu vyplněný formulář, kde uvedla, že bydlí na adrese L.e, B. 155, a nemá žádný příjem. Krajský soud následně přípisem ze dne 4. 8. 2005 stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů soudu sdělila, kolik platí za ubytování. Tato výzva byla stěžovatelce doručena dne 8. 8. 2005. Ve stanovené lhůtě stěžovatelka nereagovala. Krajský soud proto přípisem ze dne 14. 10. 2005 stěžovatelku opětovně vyzval, aby sdělila kolik platí měsíčně za ubytování a současně ji poučil, že nebude-li této výzvě vyhověno do 7 dnů ode dne jejího doručení, bude žádost o ustanovení advokáta zamítnuta. Tato výzva byla stěžovatelce doručena dne 20. 10. 2005. Ve stanovené lhůtě stěžovatelka opět nereagovala. Krajský soud proto nepochybil, když za této situace stěžovatelce zástupce z řad advokátů neustanovil. Tvzení stěžovatelky, že jí nebyl doručen řádný formulář – vzor 060, považuje proto Nejvyšší správní soud za účelové a nepravdivé, když zasláný formulář vyplnila, opatřila datem 27. 7. 2005 a podepsala. Argumentace stěžovatelky, že se v průběhu azylového řízení

několikrát změnil azylový zákon a kvůli špatné znalosti českého jazyka neměla možnost prostudovat tyto změny je právně irelevantní, protože případné změny právní úpravy azylového práva se nijak nedotkly právní úpravy týkající ustanovení advokáta ani osvobození od soudních poplatků, neboť tato je obsažena v jiných právních předpisech.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně a jednak by to bylo nadbytečné, když samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a Ministerstvu vnitra žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu